

ἀπανώτερος επίθ. Θράκ. (Σηλυβρ.) Κωνπλ. Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ. ἀ.) **᾿πανώτερος** Εὐβ. (Κονίστρ. ᾽Ορ.) **πανώτ-τερος** Κύπρ. **ἀπανύτερος** Πόντ. (Ἰνέπ.) **ἀπανου-βότυρους** Ἰμβρ. Λέσβ. **᾿πανουβότυρους** Ἰμβρ. **ἀπανου-γότιρους** Λέσβ. **ἀπανουγόταρους** Λέσβ. **ἀπαναγότιρους** Μακεδ. **ἀπανουγότιους** Σαμοθρ. **᾿πανουγότιους** Λέσβ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀπάνω. Ὁ τύπ. ἀπανύτερος κατὰ τὰ εἰς-ύτερος ἐπίθ., οἷον: καλύτερος, μεγαλύτερος κττ., ὁ δὲ ἀπανουβότυρους πιθανῶς κατὰ παρετυμ. πρὸς τὸ βούτυρο, ὅπερ ἐπιπολάζει ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ὕδατος. Καὶ ὁ τύπ. ἀπανουγότιρους κατὰ τινα παρετυμ.

1) Ὑπερκείμενος Κύπρ.: ᾽Ἀσμ. Ἐνέην τό ᾿ναν τὸ σκαλὶν τῷ ἐσείστην τῷ ἐλνίστην τῷ ἐνέβην τὸ ᾿πανώτ-τερον τῷ ἐφιντροκανατιδίστην (ἐφιντροκανατιδίστην = ἐκόμπασέ πως). 2) Ἀνώτερος, ὑπέρτερος Εὐβ. (Κονίστρ. ᾽Ορ.) Θράκ. (Σηλυβρ.) Ἰμβρ. Κωνπλ. Λέσβ. Μακεδ. Πόντ. (Ἰνέπ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἀ.) Σαμοθρ.: Παροιμ.

Ἔμου φταίχτης ἔμου τσαὶ ᾿πανώτερος (ἐπὶ ἐνόχου ὁ ὁποῖος κατορθώνει νὰ παρουσιάζεται ἀθῶος, ἠθικῶς ὑπέρτερος τῶν ἄλλων καὶ δὴ καὶ ἐπικριτής. Ἡ παροιμ. ἐν παραλλαγαῖς κ. ἀ.) ᾽Ορ.

ἀπανωτιάζω Ἡπ. Κεφαλλ. Παξ. Πελοπν. (Λακων.) —ΙΒηλαρ. Ποιήμ. 154 —Λεξ. Μ᾽Εγκυκλ. Βλαστ. Δημητρ. ἀπανουτιάζον Ἡπ. (Ζαγόρ.) **᾿πανωτιάζω** Λεξ. Μ᾽Εγκυκλ. Δημητρ. **᾿πανουτιάζον** Εὐβ. (᾽Ορ.) Ἡπ.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἀπανωτός. 1) Ἀπανωταριάζω, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Ἀπανωτιάζω τὰ δέματα-τὰ ροῦχα-τὸ τριφύλλι Ἡπ. ᾿Πανουτιάζ' τὰ ψουμιά ᾽Ορ. Ἀπανουτιάζ' τὰ φουρέματα Ζαγόρ. || Παροιμ. φρ. Δὲν ἀπανώτισα τὰ ἐννὰ καλὰ (δὲν εἶδον καλὸν) Ἡπ. Ἀπανώ-τιαζέ τα γιὰ νὰ τὰ γκρεμίσης (ἐπὶ ἀπλήστων) Λακων. || Ποιήμ. Τὰ ψέματά του διπλὰ ἀρμαθιάζει, | μὲ γληγοράδα τ' ἀπανωτιάζει ΙΒηλαρ. ἐνθ' ἄν. 2) Ὑψώνω τοῖχον ἐπιθέτων ἐπὶ συμ-παγοῦς τοιοῦτου λίθους ἄνευ συνδετικῆς ὕλης Παξ.

ἀπανώτισμα τό, Παξ. Ἐκ τοῦ ρ. ἀπανωτιάζω. 1) Ἡ πρόχειρος ὕψωσις τοίχου δι' ἐπιθέσεως ἐπ' ἀλ-λήλων μικρῶν λίθων ἄνευ συνδετικῆς ὕλης. 2) Τοῖχος κτισμένος δι' ἐπιθέσεως λίθων ἄνευ συνδετικῆς ὕλης.

ἀπανωτισταὶ ἐπίθ. Ἡπ. Ἰων. (Κρήν.) Πελοπν. (Λακων.) ἀπανουτισταὶ Μακεδ. (Κοζ. κ. ἀ.) **᾿πανουτισταὶ** Σάμ. Σκόπ. Ἐκ τοῦ ρ. ἀπανωτιάζω.

1) Συσσωρευμένος, ἀλλεπάλληλος ἐνθ' ἄν.: Πέτρις ἀπα-νουτισταὶ Μακεδ. Τὰ ᾿βαλι ἀπανουτισταὶ τὰ ροῦχα Κοζ. ᾿Πανουτισταὶ ψουμιά Σάμ. || Παροιμ. Ἀπανωτισταὶ δισάκκια βάστα, δόλοιο μου γομάρι (τὰ ὑπέρμετρα οἰκονομικὰ ἢ ἄλλα βάρη καταβάλλουν) Λακων. Συνών. *ἀπαναπανωτισταὶ, ἀπαναπανω-τὸς 1, ἀπανωτὸς Α 1. 2) Τὸ οὐδ. ὡς οὐσ., τὸ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τιθέμενον μαντήλιον.

ἀπανωτίμι τό, Κεφαλλ. Πελοπν. (Καλάβρυτ. Σουδεν.) —Λεξ. Μπριγκ. **᾿πανωτίμι** Πελοπν. (Βούρβουρ. Μεσσ. Τρίκκ.) Ρόδ. **᾿πανουτίμ** Σάμ. Στερελλ. (Αἰτωλ. Καλοσκοπ.) Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀπάνω καὶ τοῦ οὐσ. τιμή. Πρόσθετον τίμημα ἐνθ' ἄν.: Ὡς κεν ἕνα γάδαρο κ' ἐκατὸ φράγκα ᾿πανωτίμι κ' ἐπῆρε μὴν ἀελαῖα Ρόδ. ᾽Σ τοῦ παζάρ' οἱ Τουρκουγύφ' κ' ἄν'νι ἀλλαξιά 'ς τὰ μπλόγια, ἀλλὰ παίρν'νι κὶ ᾿πανουτίμ Αἰτωλ.

ἀπανωτόκι τό, Στάφνης ἐν Ἡμερολ. Μ᾽Ελλάδ. 1923 σ. 319.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀπάνω καὶ τοῦ οὐσ. τόκος. Τόκος: Τόκιζε μὲ τρομερὲς συμφωνίαις... δίνοντας π. χ. 800 δραχμὲς γιὰ χίλιες, οἱ διακόσες ἦτανε τ' ἀπανωτόκι, ὅπως τὸ ἔλεγε ὁ ἴδιος.

ἀπανωτὸς ἐπίθ. ἐπανωτὸς ΑΒαλαωρ. Ἔργα 3, 84 ἀπανωτὸς σύννηθ. ἀπανουτὸς Ἡπ. (Ζαγόρ. κ. ἀ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀγπανουτὸς Ἡπ. (Χουλιαρ.) ἀχπανουτὸς Ἡπ. (Χουλιαρ.) **᾿πανωτὸς** Ἡπ. **᾿πανουτὸς** Στερελλ. (Αἰτωλ.) **᾿παν'τὸς** Ἡπ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀπάνω. Διὰ τὸν σχηματισμὸν πβ. ἀντίκρυ - ἀντικρυτός. Ὁ τύπ. ἐπανωτὸς καὶ ἐν Κρητικ. πολέμ. 82, 6 (ἐκδ. ΑΞηρουχάκη) «ποῦ ἦτο ξένον θέαμα τὰ δόλια τὰ κορμιά τους | νὰ κείτουνται ἐπανωτά, δίχως τὴν ὁμορφιά τους».

Α) Ἐπιθετικ. 1) Ὁ εἰς ἐπὶ τοῦ ἄλλου, ἀλλεπάλληλος, συσσωρευμένος σύννηθ.: Λιθάρια-ροῦχα ἀπανωτά σύννηθ. Κάθεται μὲ τὰ ποδάρια ἀπανωτά Ἡπ. Ἀ'θάρ' ἀπανουτὸ δὲν ἔμκι σὶ 'κείν' τοῦν τόπον Αἰτωλ. Τὰ βάλαμ' οὔλα ἀπανουτὰ Ζαγόρ. Τὸ κοιμητήρι... πολὺν τόπο πιάνει, ἔπρεπε νὰ βάνουν τοὺς νεκροὺς ἀπανωτοὺς ΓΒλαχογιάνν. Γῦροι ἀνέμ. 85. || Ποιήμ.

... χτυπιῶνται ἀνάμεσό τους ποῖο κεφαλὲς περ'σσότερες σκληρὰ νὰ πρωταρπάξῃ γιὰ νὰ τὲς βάλλῃ ἐπανωτὲς νὰ χτίσῃ πυραμίδα ΑΒαλαωρ. ἐνθ' ἄν. Τί χιόνια τώρᾳ ἀπανωτὰ νὰ στοίβαζε ὁ χειμῶνας 'ς τὰ ξάρημά μας τὰ βουνά!

ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 2, 55. Συνών. ἀπανωτισταὶ 1. 2) Ὁ εἰς κατόπιν τοῦ ἄλλου σύννηθ.: Βάσανα-κύματα-χτυπήματα ἀπανωτά σύννηθ. Οἱ ἀπανωτοὶ χαμοὶ μὲ κάμαν νευ-ρικό ΚΧατζοπ. Ἀννιῶ 42 Οἱ στάλες τῆς βροχῆς πέφτανε τώρᾳ ἀπανωτὲς ΚΠΑρορ. ᾽Σ τὸ ἄλμπουρ. 31 Κουμούλιαζε ἀπανωτὲς τοῖς κατάρεις ΠΠΑπαχριστοδ. Θρακ. ἠθογρ. 1, 92 || Ποιήμ. Ἀπὸ τὰ βόλγα τῶν καιρῶν ἀπανωτὲς περίσσιες, κλαίει τοῖς βαρεῖες λαβωματῆς ποῦ γιαντρεμὸ δὲν ἔχουν (ἐνν. ὁ Παρθενών) ΚΠΑλαμ. Βωμοὶ 55.

Β) Οὐσ. 1) Ἀρσεν. εἶδος χοροῦ Σίφν. Συνών. καρσιλαμάς. 2) Οὐδ., ἐπανωφόριον, ἐπενδύτης Ἡπ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. *ἀπανωτάρεις Α 4.

*ἀπάνω-τοῦ ἄλλου ἐπιρρ. ἐπανταλλοῦ Τήν. ἀπα-νωταλλοῦ Κρήτ. ἀπανωδαλλοῦ Σῦρ. Ἐκ τῆς ἐπιρρηματ. συνεκφορᾶς ἀπάνω τοῦ ἄλλου. 1) Τὸ ἐν ἐπὶ τοῦ ἄλλου Κρήτ. Σῦρ.: Βάλ'τα ἀπανωδαλλοῦ Σῦρ. 2) Τὸ ἐν κατόπιν τοῦ ἄλλου Σῦρ. Τήν.: Τὰ λέει ἀπανωδαλλοῦ Σῦρ.

ἀπανωτροχι τό, ᾽Ανδρ. Σίφν. **᾿πανωτροχι** ᾽Αθῆν. Ρόδ. **᾿πανατροχι** Νάξ. (Κωμ.) Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀπάνω καὶ τοῦ ἁμαρτ. οὐσ. τροχι <τροχός. Ὁ ἄνω μικρότερος δίσκος τοῦ τροχοῦ τῶν ἀγγειο-πλαστῶν. Ἀντίθ. κατωτροχι.

ἀπανωτσάμπουρο τό, ἁμάρτ. ἀπανουτσάμπ'ρου Θράκ. (Αἰν.) Ἰμβρ. Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀπάνω καὶ τοῦ οὐσ. τσάμπουρο. Κατὰ πληθ., τὰ μετὰ τὸν τρυγητὸν ἐναπομένοντα ἐν τῇ ἀμπέλφ ἄκρα σταφύλια, ἐπιφυλλίδες: ᾽Ἀσμ. Κάμι πατ'τήρημα δικουχτώ, βουτοῖα ἰξήντα ἔξι κὶ μὶ τ' ἀπανουτσάμπ'ρα τοῦ χρέους σου θὰ βγάλῃς Αἰν. Συνών. καμπανάρι, καμπανός.

